

Hồi 50

Thất Tuyệt Truyền Nhân

May cho Thôi Mẫn rằng trong suốt hai ngày qua Ôn Như Phong bận lo tổ chức lập giáo nên không có thời gian rảnh, và cũng may cho Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng nữa, vì để thực hiện hành vi ác đâm, tên giáo chủ đã có dự định giết lão để bịt miệng.

Mãi đến hôm nay, sau khi việc lập giáo tạm yên, Ôn Như Phong mới được mãn nguyện, ngờ đầu miếng ăn tới miệng lại bị tuột mất?

Lại nói Tôn Tương Liên và Thôi Mẫn vừa ra khỏi phòng thì thấy bốn phía vắng tanh, chẳng những không thấy tên phỉ đồ nào mà Thiết Quả Tiên và Ôn Như Phong cũng không còn ở đó nữa. Tiếng la hét tiếng binh khí chạm nhau từ phía xa vọng tới. Tôn Tương Liên rất lấy làm kỳ quái, nhưng không dám chậm trễ nhanh chóng dắt Thôi Mẫn vượt tường cũ ra khỏi Tổng đàn.

Từ trên tường viện, hai thiếu nữ còn đứng lại đưa mắt nhìn, thấy trước cổng đền đuốc sang trung, tiếng người huyền não và tiếng la loạn cả lên, có tới mấy chục người đang xúm quanh một đám đánh nhau.

Tôn Tương Liên tức giận nói:

- Thật là đồ vô liêm sỉ! Mấy chục tên vây đánh một mình Thiết Quả Tiên lão tiền bối thế kia. Chúng ta đến xem sao.

Hai người lùi lại chạy ngược ra tiền viện, chỉ mấy cú nhảy đã tới đấu trường.

Vừa đưa mắt nhìn cả hai bỗng sửng sốt.

Thì ra bọn phỉ đồ vây đánh không phải là Thiết Quả Tiên.

Có tới gần trăm người đứng thành một vòng rộng, nhưng trong đó chỉ có mười mấy người đang động thủ. Mười mấy người này lại phân thành hai nhóm đánh nhau kịch liệt.

Nhóm thứ nhất gồm một lão nhân chừng năm mươi tuổi và một thanh niên động thủ với tám tên đại hán.

Tôn Tương Liên mới nhìn qua đã nhận ra mười người này.

Lão nhân chính là Vạn Giao, lão đại trong Song Long Nhất Phụng của Bàn Thạch Bảo ở Thái Sơn.

Đêm trước trong khách điểm ở Thần Châu, Vạn Giao đã động thủ với Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nên Tôn Tương Liên nhớ ra ngay.

Còn thanh niên là lão tam Chúc Ung Dương, hôm đó cũng xuất hiện nhưng khi cuộc đấu đã gần kết thúc. Lần ấy Ôn Như Phong giả mạo Mai Tam Công Tử, Tôn Tương Liên còn tưởng lầm rằng chính hắn cứu mạng mình nên nằng đứng về phe hắn.

Bây giờ thì trái lại, mặc dù vẫn cho rằng Ôn Như Phong là Mai Tam Công Tử nhưng vừa chứng kiến hành động thâm ác của hắn, nhận ra tâm địa đen tối và bản chất giảo quyệt của tên giáo chủ này, nằng lập tức chuyển ân thành oán, biến ái tình thành long căm thù vô bờ bến, đương nhiên ủng hộ Vạn Giao và Chúc Ung Dương.

Tám tên vây đánh hai người chính là Trường Giang Bát Quái, ba hôm trước cùng Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố chặn giữ xe Tôn Tương Liên.

Nhóm thứ hai chỉ có một lão nhân đánh với hai tên đại hán một cao một thấp.

Tôn Tương Liên không biết hai người này nhưng Thôi Mẫn thì biết quá rõ. Lão nhân là Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng, người cũng bị Tam Nghĩa Hội giam giữ cùng với nằng trong địa lao suốt hai tháng nay. Võ Công Vọng chợt xuất hiện ở đây động thủ, tất là được Vạn Giao và Chúc Ung Dương cứu ra.

Còn hai tên đại hán liên thủ tấn công Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng chẳng phải ai khác, là kẻ chủ mưu trong việc ám toán và bắt giam họ, lão nhị Cung Trường Thắng và lão tam Tần Trí trong Đông Đình Tam Nghĩa.

Cừu nhân gặp mặt, Thôi Mẫn như bốc lửa, hét to một tiếng lao vào đấu trường. Tiếp đó một nhân ảnh màu tím lướt vào theo chính là Tử Phụng Tôn Tương Liên. Ba người bị vây đánh là Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng, Vạn Giao và Chúc Ung Dương đều lâm vào hiểm cảnh, phòng thủ một cách tuyệt vọng.

Bên ngoài gần trăm tên cao thủ của Văn Hương Giáo tay vung đuốc sang rực, miệng hò hét thị uy càng làm cho ba người mất tinh thần.

Thôi Mẫn vừa lao qua vòng người vừa nói to:

- Võ lão anh hùng! Văn bối tới đây!

Chân nằng vừa chạm đất, hai thanh đao của Cung Trường Thắng và Tần Trí cùng chém bổ tới.

Trong lòng sục sôi căm giận, Thôi Mẫn đã rút kiếm ra từ trước, liền xuất thủ phản kích ngay. Tay trái nàng phất mạnh ra, đó là tuyệt chiêu Phất Vân Tụ lưng danh thiên hạ được gia gia là Nhạc Sơn Lão Nhân truyền, đánh mạnh vào Cung Trường Thắng, còn tay phải thì triển một chiêu Bắc Đẩu Tà Chí trong Đại La kiếm pháp chém bặt sang thanh đao của Tần Trí.

Thôi Mẫn lòng đầy thù hận mà xuất thủ nên dùng tới mười thành công lực, uy lực đâu phải tầm thường?

Chỉ nghe "bịch" một tiếng khô khan, tiếp đó là tiếng thép chém vào nhau vang lên chói chói, một bóng người bị đánh bật lên cao tới cả trượng rồi xuống nằm bất động.

Đó chính là lão nhị Cung Trường Thắng.

Tên này bị Phất Vân Tụ chấn nát ngũ tạng tử mệnh đương trường.

Cùng lúc đó, thanh đại đao của Tần Trí bị bảo kiếm chém đứt mất một nửa, cánh tay phải tê nhừ, mặt tái mét nhảy lùi lại.

Thôi Mẫn nhảy theo, chỉ kiếm rút lên:

- Hừ! Ngươi còn định chạy nữa sao?

Thôi Mẫn là người nhu mì hiền dịu, rất ít khi tức giận.

Nhưng hôm nay giá như không có Thiết Quái Tiên lão tiền bối và Tôn cô nương tới cứu thì đời trinh nữ của nàng đã bị hủy rồi còn đâu nữa?

Truy nguyên gốc rễ thì kẻ gây họa là Động Đình Tam Nghĩa chứ ai?

Vì thế nàng đâu để địch nhân chạy thoát.

Chỉ hai bước, Thôi Mẫn đã đuổi kịp, sau đó là ánh kiếm lóe lên...

Tần Trí rú lên một tiếng, bị trường kiếm đâm suốt từ lưng xuyên tới ngực, gục xuống chết tươi.

Cùng lúc đó trong trường đấu dậy lên tiếng kêu kinh hoàng.

Đó là Tôn Tương Liên vừa lao vào trận, thanh bảo kiếm chém sắt như bùn vừa vung lên, chỉ một chiêu đầu đã có hai thanh quý đầu đao của Tràn Giang Bát Quái bị chém đứt.

Hai cao thủ của Bàn Thạch Bảo thấy có viện binh tới giúp, tinh thần lập tức phấn chấn lên.

Tôn Tương Liên xuất thủ vô cùng thần tốc, bảo kiếm vung tới đâu, tiếng kêu hoảng loạn của địch nhân vang lên tới đó.

Nhưng thiếu nữ không hạ sát thủ mà đã lưu tình, chỉ chém đứt binh khí của đối phương thôi.

Chỉ trong thoáng chốc, quỹ đầu đao trong tay cả tám tên trong Trường Giang Bát Quái chỉ còn trơ một đoạn chuỗi.

Trường Giang Bát Quái tuy hung bạo nhưng trong tay không còn binh khí, và thiếu nữ đột ngột xuất hiện như trên trời rơi xuống bản lĩnh cao cường như thế còn biết làm gì được?

Cả tám tên mặt không còn một chút huyết sắc, cùng nhảy lùi lại.

Vòng vây gần trăm cao thủ lúc đầu hò hét đắc thắng bao nhiêu thì nay la lên hoảng loạn bấy nhiêu.

Trận đấu đang trong thế thắng không biết hai thiếu nữ đẹp như tiên từ đâu xuất hiện và chỉ vài chiêu đã giết chết lão nhị, lão tam trong Động Đình Tam Nghĩa, chém đứt binh khí của Trường Giang Bát Quái, ai chẳng bạt vía kinh hồn?

Giữa lúc quần tặc đang kinh hoàng thì một nhân ảnh lao tới Thôi Mẫn quát lên:

- Nha đầu! Bốn đàn chủ liệu mạng với người!

Lời chưa dứt, đại đao đã bổ xuống.

Người đó chính là Trác Đại Cương, lão đại trong Động Đình Tam Nghĩa, trước đây là hội chủ Tam Nghĩa Hội, còn bây giờ là đàn chủ tân nhiệm phân đàn Nhạc Dương của Văn Hương Giáo.

Thấy hai nghĩa đệ của mình đều chết vào tay Thôi Mẫn, Trác Đại Cương nộ khí xung thiên, vừa quát vừa chém xuống ba đao liên.

Tiếng quát của hắn làm quần ma sợ hãi.

Chỉ thấy nhân ảnh trùng trùng, chốc lát đã có tới hơn ba chục tên hò hét vang trời, vùng đao tuốt kiếm xông vào cuộc chiến.

Trường Giang Bát Quái cũng đối binh khí khác tiếp tục xông lên.

Thôi Mẫn "hừ" một tiếng, tay phải quét ra đánh lui năm, sáu tên hán tử, đồng thời Phát Văn Tự quát tới Trác Đại Cương.

Tên đàn chủ thấy lão nhị Cung Trường Thắng ngay từ đầu đã bỏ mạng bởi chiêu này, đâu dám tiếp chiêu?

Hắn cúi thấp xuống tránh, chờ cho kinh lực quét qua liền vùng đao chém ngược lên.

Năm sáu tên hán tử vừa lùi lại liền vung đao tới trợ công.

Thôi Mẫn được gia gia Nhạc Sơn Lão Nhân nuôi dạy từ nhỏ, võ công kiếm pháp được vị kỳ nhân tiền bối đó chân truyền, có coi bọn phỉ đồ này vào đâu?

Chỉ vài đường kiếm, tiếng loảng xoảng đã vang lên đình tai nhức óc, đao kiếm địch, cái bị đánh bật lên trời, cái bị chém đứt rơi vung vãi.

Thôi Mẫn lòng dạ thiện lương, chỉ chứng tỏ cho quần tặc biết lợi hại mà lui chứ không nỡ đả thương.

Nhưng riêng Trác Đại Cương thì lại khác, bị Phất Vân Tự cuốn bay đi xa tới cả trượng.

Hắn cảm thấy vai trái tê rần, thử vận công kiểm tra nhưng chưa thấy bị thương, lại nghiêng răng lao vào quát:

- Nha đầu! Hôm nay ta quyết cùng ngươi một trận sống mái!

Lời chưa dứt đã vung đao xông vào.

Thôi Mẫn vốn căm hận Động Đình Tam Nghĩa hãm hại mình, vì thế mà suýt nữa bị tên giáo chủ làm nhục. Nhưng khi giết chết Cung Trường Thắng và Tần Trí, con giận của nàng dịu lại rất nhiều, vì thế đã hạ thủ lưu tình, không đả thương Trác Đại Cương và mấy tên hán tử kia mà chỉ đánh văng binh khí chúng.

Nay thấy Trác Đại Cương ngoan cố như vậy, Thôi Mẫn "hừ" một tiếng nói:

- Ta đã cố tha nhưng ngươi lại muốn chết thì khó gì chứ?

Dứt lời tay trái phất ra.

Tuy vậy nàng cũng chỉ dùng năm sáu thành công lực.

Chỉ nghe "bịch" một tiếng Trác Đại Cương bị bắn xa hai trượng trúng ngay vào một tên hán tử đứng ngoài vòng làm cả hai cùng ngã nhào xuống.

Lúc đó thì tình cảnh của Tôn Tương Liên lại khác hẳn.

Trong lòng nàng đang đau khổ, tuyệt vọng và căm giận chưa biết trút vào đâu, vừa xuất mấy chiêu chém đứt binh khí của Tráng Giang Bát Quái, nổi giận lắng xuống phần nào.

Nhưng nay thấy hai ba chục tên xông vào định lấy đông thắng ít, điều đó lại làm nàng nổi cơn thịnh nộ.

Khi bảy tám tên xung đao sáng loáng bổ tới, Tôn Tương Liên "hừ" một tiếng nói:

- Xem ra hôm nay bốn cô nương đành phải đại khai sát giới thôi!

Lời nàng chưa dứt thì bảy tám thanh đao đã từ bốn phía chém vào.

Tôn Tương Liên thốt lên:

- Vừa khéo!

Đồng thời lướt người chồn vờn giữa màn đao ảnh như hồ điệp xuyên hoa, ánh kiếm lóe lên loang loáng...

Không có tiếng sắt thép chạm nhau, chỉ có tiếng rú thê thảm vang lên bất tận và tiếng thây người ngã xuống lịch bạch...

Chỉ trong chớp mắt đã có năm sáu tên bỏ mạng dưới kiếm.

Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vong, Vạn Giao và Chúc Ung Dương cũng ra sức kịch chiến với các cao thủ của Văn Hương Giáo.

Quyết liệt nhất là cuộc đấu giữa Vạn Giao và tên phó giáo chủ Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố.

Một bên là cao thủ nhất lưu của Thái Sơn Bàn Thạch Bảo, bên kia là tên đứng đầu phe đảng Trường Giang, song phương đều xuất hết lực, cuộc đấu chẳng mấy chốc biến thành liều mạng, quyền chưởng đánh ra đều hung mãnh vô cùng.

Bàn Thạch Chuông uy danh vang lừng thiên hạ, Vạn Giao lại là đại đệ tử của chuông môn nhân Bàn Thạch Bảo, công lực đã tu luyện mấy chục năm, chẳng những thế còn thay sư phụ truyền nghề cho hai sư đệ nên chẳng kém chuông môn nhân bao nhiêu.

Còn Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố là người đứng đầu bảy mươi hai phân đà Lam Đại Bang, Hắc Sa Chuông lại càng lợi hại.

Hai đối thủ không ngại tiếp chiêu, tiếng nổ tiếp liền nhau vang rền như sấm dậy.

Đúng là một đôi kỳ phùng địch thủ.

Qua chừng hai ba chục chiêu, thấy vẫn chưa thắng nổi địch nhân, Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố quát to một tiếng, đánh ra một chuông Hắc Hồ Phục Dương lợi hại nhất của mình trong Hắc Hồ Chuông.

Vạn Giao không chịu kém, đánh trả bằng một chiêu Cách Sơn Đả Hồ là võ học trấn sơn của Bàn Thạch Bảo.

- Âm!

Sau tiếng nổ như sét, Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố ôm ngực kêu lên, bị chấn lực bắn lên cao cả trượng, từ trên không cố sức đảo mình mới đáp xuống được, mắt tối sầm, khí huyết nghịch xung, phải ghì cho khỏi ộc máu ra, hai chân chao đảo hồi lâu mới đứng vững.

Vạn Giao cũng bị chấn lui năm sáu bước, ngồi phệt xuống đất, hai khóe môi rỉ máu.

Hai đối thủ sau một cú đấu chuông đều bị chấn thương nội tạng, phải vận công chữa thương.

Một lúc, Vạn Giao mở mắt ra, chợt thấy cả hai bên tả hữu kiếm quang sáng lòa, cứ một kiếm phát ra là một thân người gục xuống, tiếng rú của người bị giết vang lên bất tuyệt.

Đó là bảo kiếm của Tôn Tương Liên và Thôi Mẫn tung hoành giữa bọn giáo đồ Văn Hương Giáo.

Vạn Giao thấy thế cũng phải phát run.

Lão xuất thân từ danh gia chính phái, thấy rằng nếu trận đánh còn tiếp diễn thì không biết còn bao nhiêu người phải bỏ mạng?

Lão liền đứng lên hướng sang Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố quát hỏi:

- Hách đương gia! Có còn đánh tiếp nữa không?

Sắc mặt Hách Vu Thố đỏ bầm vì thù hận.

Hắn nghiến răng quát:

- Vạn Giao! Hôm nay các ngươi đừng hòng sống sót ra khỏi Bách Lý Châu này! Trước hết ngươi hãy cùng ta quyết tồn vong sinh tử một phen!

Vạn Giao chỉ tay nói:

- Hách đương gia! Chẳng lẽ ngươi cứ bỏ mặc cho huynh đệ của mình bị tàn sát như vậy mà không chút thương tâm? Hãy mau bảo chúng dừng tay đi!

Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố bấy giờ mới nhận ra kết cục bi thảm của trận đấu, mặt chợt biến sắc nhưng giọng vẫn đầy thù hận:

- Tên họ Vạn kia hãy biết rằng huynh đệ Văn Hương Giáo dù chết cũng không bao giờ chịu lùi đầu!

Nói xong lại bổ tới.

Vạn Giao không tiếp chiến mà né người sang bên, tung mình nhảy lên cao ba trượng nói to:

- Võ lão ca! Hai vị cô nương! Xin hãy dừng tay!

Đó là lão vừa vận khí đan điền dùng công phu Sư Tử Hống phát ra nên dội vào tai mọi người nghe văng cả óc.

Tuy giữa chiến trường đầy tiếng la gào nhưng ai cũng nghe rõ, ai nấy đều dừng tay lại.

Chính Vạn Giao vừa rồi liễu đấu chưởng với Hách Vu Thố đã bị nội thương, nay vận hết sức dùng Sư Tử Hống gào lên nên đã dốc tận chân khí tưởng như nhờ vậy mà nội lực rất thâm hậu, lão cố gượng đáp mình xuống đất.

Đưa tay chỉ bốn năm chục tử thi nằm la liệt khắp quảng trường, lão quay lại nhìn Hách Vu Thố nói:

- Huynh đệ cùng Thiết Quải Tiền nửa đêm nhập quý đảo cốt để cứu người mà thôi. Hách đương gia và huynh đệ tuy chưa phân thắng phụ, nhưng tất cả thuộc hạ của người trong tổng đà này không phải là đối thủ của vị tôn nữ của Nhạc Sơn Lão Nhân và đệ tử chân truyền của hai vị đại kỳ nhân Cửu Hoa Sơn Vô Ngại Đại Sư và Hải Tâm Sơn Chủ Thiên Thủ Quan Âm đâu! Huynh đệ không muốn để toàn bộ người của Lam Đại Bang bị tiêu diệt mới bảo họ dừng tay, Hách đương gia nếu còn chưa cam tâm thì cứ tính món nợ hôm nay cho huynh đệ cũng được!

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố tuy là một kẻ kiêu hùng rất có danh trong ác đạo, là kẻ có võ công cao cường và tàn bạo nhất trong phỉ đồ suốt vùng miền nam, nhưng thấy cục diện trước mắt, nhất là nghe Vạn Giao giới thiệu hai nhân vật đáng sợ như thế, hơn nữa còn có Thiết Quải Tiền chưa xuất hiện nữa, đủ thấy Giáo chủ đang cùng lão thọt đó giao chiến.

Vừa rồi tuy biết không thắng được những người ở đây, nhưng hấn hy vọng chỉ cần Giáo chủ xuất trường, cục diện sẽ lập tức thay đổi.

Nhưng nay hy vọng đó không còn, liều mạng vô ích làm gì nữa?

Mặt khác, trong bọn còn có cả truyền nhân của Hải Tâm Sơn tiền bối, mình chủ hắc đạo, hấn đâu dám đắc tội.

Nghĩ thế, Hách Vu Thố đánh nuốt giận nói:

- Thôi được! Tên họ Vạn kia! Người đã nói thế, sau này Văn Hương Giáo tất có người tìm người đòi món nợ hôm nay.

Dứt lời vung tay ra lệnh:

- Mọi người rút lui!

Bọn phỉ đồ còn sống sót răm rắp tuân lệnh dạt ra lui hết vào trong Tổng đà, chỉ lát sau quảng trường trước trang môn đã vắng hoe, chỉ còn lại năm người Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng, Vạn Giao, Chúc Ứng Dương, Tôn Tương Liên và Thôi Mẫn.

Vạn Giao nhìn mọi người nói:

- Võ lão ca, hai vị cô nương! Chúng ta đi thôi!

Nói xong dẫn đầu bốn người chạy ra phía bờ sông.

Chợt thấy từ trong đám lau lách, một bóng đen chạy ra chặn đường kêu lên hai tiếng "chít, chít" hai tiếng.

Mọi người đều biết đó là con khỉ lông vàng Tiểu Lục Tử của Thiết Quả Tiên.

Nó hoa chân múa tay một lúc rồi đi vào đám lau lách.

Tôn Tương Liên mừng rỡ nói:

- Vậy là Thiết Quả Tiên lão tiền bối đã lên thuyền rồi! Chúng ta đi thôi!

Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng than rằng:

- Tướng giỏi có bao giờ binh lại kém đâu! Con khỉ này quả là thông minh nhanh nhẹn!

Vạn Giao tiếp lời:

- Võ lão ca còn chưa biết con Tiểu Lục Tử là đệ tử duy nhất của Thiết Quả Tiên tiền bối, võ công chẳng tầm thường đâu, chỉ sợ huynh đệ chúng ta đều không phải là đối thủ của nó!

Mọi người vừa nói vừa theo con Tiểu Lục Tử đi sâu vào đám lau lách, đi chừng một tầm tên thì quả nhiên thấy Thiết Quả Tiên đang ngồi trên thuyền chờ.

Thấy năm người đến, lão cười ha hả nói:

- Các ngươi sao bây giờ mới đến? Lão hóa tử ta chờ lâu quá sốt ruột, đã định chèo thuyền đi một mình đấy!

Chợt lão đánh mắt nhìn sang Vạn Giao, "à" một tiếng ngạc nhiên hỏi:

- Vạn lão đại, ngươi bị thương sao? Có phải dọc đường các ngươi gặp tên tặc giáo chủ đó không?

Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng, Tôn Tương Liên, Thôi Mẫn và Chúc Ứng Dương nghe nói đều thất kinh.

Vạn Giao bị thương sao không ai phát hiện ra cả?

Mọi người quay lại quả nhiên thấy mặt Vạn lão đại tái mét.

Chúc Ưng Dương lo lắng hỏi:

- Đại sư huynh...

Vạn Giao không trả lời mà hướng sang Thiết Quải Tiên nói:

- Không phải vấn bối gặp tên tặc giáo chủ đó. Không biết lão tiên bối động thủ với hắn ra sao?

Thiết Quải Tiên xua tay nói:

- Không sao! Cứ lên thuyền đi đã rồi nói chuyện cũng chưa muộn!

Mọi người theo nhau nhảy lên thuyền.

Trước hết Thiết Quải Tiên lấy ra một viên dược hoàn đưa cho Vạn Giao nói:

- Tuy thuốc của lão hóa tử ta không phải tiên dược nhưng cũng đảm bảo trong vòng vài ngày nội thương của ngươi sẽ lành.

Vạn Giao nhận thuốc cảm ơn, uống vào rồi ngồi xuống khoang thuyền nhắm mắt vận công.

Sau đó, Chúc Ưng Dương bắt đầu kể về cuộc giao chiến đẫm máu trước trang môn.

Thiết Quải Tiên nghe xong gật đầu nói:

- Xem ra đại ca ngươi hành động thế là phải. Nếu không chờ tên tặc giáo chủ ấy quay lại thì chỉ e thêm phiền phức...

Tôn Tương Liên nói:

- Lão tiên bối động thủ với hắn ra sao?

Thiết Quải Tiên dùng thiết trượng điểm xuống bờ cát đẩy thuyền ra sông rồi vừa chèo vừa kể:

- Hô hô! Tên tặc giáo chủ đó bản lĩnh không phải tầm thường! Hắn bị lão hóa tử ta dụ đến xa tít đầu kia đảo, thế là song phương đấu nhau kịch liệt. Trong giang hồ xưa nay chưa ai từng biết lai lịch của tên đại ma đầu này, mãi đến bây giờ lão hóa tử ta mới nhìn được ra...

Tôn Tương Liên sốt ruột ngắt lời:

- Lão tiên bối! Hắn là ai vậy?

Thiết Quải Tiên cười đáp:

- Nguyên tên tặc giáo chủ đó được bộ kỳ thư ở Tích Sơn chính là tuyệt học của vị Thất Tuyệt Chân Quân hai trăm năm trước lưng danh thiên hạ...

Võ Công Vọng ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối, đó có phải là lão đại ma đầu Trường Xuân giáo chủ ở Âm Sơn, năm xưa đã một kiếm đâm chết cả bốn người trong Nga My Tứ Linh không?

Thiết Quải Tiên gật đầu:

- Chính hấn, ngươi cũng biết ư?

Võ Công Vọng nói:

- Văn bối lúc còn nhỏ có nghe tiền sư nói qua.

Thiết Quải Tiên kể tiếp:

- Ngươi nói không sai. Thất Tuyệt Chân Quân năm xưa một kiếm từng đâm chết Nga My Tứ Linh. Chiêu kiếm đó là chiêu Thất Tuyệt Quy Nhất trong Thất Tuyệt Kiếm Pháp vô cùng phàm tặc và kỳ ảo, trong thiên hạ không có ai hóa giải nổi. Thất Tuyệt Chân Quân ngoài võ công thâm hậu và kiếm pháp tinh diệu ra còn dùng mê hương, nghiên cứu thuốc bổ và thuật trị nham nữa. Về sau vì tội ác quá nhiều nên bốn phái Nga My, Thiếu Lâm, Võ Đang và Côn Luân kêu gọi một số môn phái khác liên hợp vây công. Kết quả cao thủ các phái bị thương vong rất nhiều, nhưng trọng địa Trường Xuân Giáo ở Âm Sơn cũng bị hủy diệt...

Thôi Mẫn vội hỏi:

- Còn Thất Tuyệt Chân Quân thì sao?

Thiết Quải Tiên cười đáp:

- Tên ma đầu đó trọng thương nhưng vẫn trốn thoát, không ngờ sau chạy tới Tích Sơn, còn lưu lại một bộ di thư về võ học của mình nữa để làm hại võ lâm, vừa khéo để một kẻ gian hiểm bậc nhất là Ôn Như Phong lấy được tu luyện mấy chục năm nay, bây giờ lập nên Văn Hương Giáo...

Tôn Tương Liên nghe nói tim bỗng đập rộn lên, vội hỏi:

- Lão tiền bối nói thế nào? Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong tu luyện võ học đã mấy chục năm, như vậy hấn đã rất nhiều tuổi?

Thiết Quải Tiên gật đầu:

- Tên tặc giáo chủ đó chỉ e tuổi tác không kém gì lão hóa tử ta, chỉ nhờ học được thuật trị nham trong kỳ thư của Thất Tuyệt Chân Quân mà trông trẻ như thế...

Chúc Ưng Dương không biết gì về nỗi sốt ruột của Tôn Tương Liên, bồng chen lời:

- Lão tiền bối còn chưa kể xong kết quả động thủ với tên ác ma đó thế nào...

Thiết Quả Tiên trừng mắt nhìn y, không trả lời mà chỉ tay vào Vạn Giao đang nhắm mắt vận công, kể tiếp:

- Mấy ngày trước lão hóa tử ta gặp Vạn lão đại, hắn nói rằng ở Tương Tây trong thời gian qua phát sinh rất nhiều vụ thảm án hiếp dâm giết người, còn nói rằng thủ phạm là Mai Tam Công Tử.

Tối đây, Tôn Tương Liên nín thở lắng nghe với một chút hy vọng mong manh Mai Tam Công Tử là một người khác.

Bởi theo lời kể của Thiết Quả Tiên thì Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong ít ra là bảy mươi tuổi, không thể là vị hôn thê Mai Tam Công Tử của nàng được...

Vạn lão đại chính đang tìm Mai Quân Bích để trả thù cho nhị sư đệ của mình là Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long nên xuất diện động thủ, không ngờ chỉ mới một chiêu đã bại dưới kiếm của hắn.

Lão hóa tử biết kiếm thuật của Vạn Giao, một người như hắn mà bại bởi một chiêu kiếm thì đối phương chỉ là nhân vật mới lừng danh giang hồ trong mấy tháng gần đây, dùng kiếm thắng cả Thái Bạch Thần Ông là Mai Tam Công Tử mà thôi.

Lão hóa tử ta có gặp qua Mai Quân Bích mấy lần, biết rằng đó là một thiếu niên tuy còn trẻ nhưng thân hoài tuyệt học, nhưng là người chính nhân quân tử, rất chính khí, tuyệt đối không thể là loại dâm tặc như thế.

Tôn Tương Liên nín thở lắng nghe, mặt dần dần tái đi.

Chúc Ưng Dương không chờ Thiết Quả Tiên nói hết đã cướp lời:

- Lão tiền bối nói không sai! Văn bối nhân vì nhị sư huynh bị hại đã phụng mệnh ân sư đi tra xét, tại Cửu Đạo Loan đã gặp Mai Tam Công Tử, chính nhờ huynh ấy cứu cho khỏi chết. Khi chia tay Mai Tam Công Tử nói mình sẽ đến Lục Thiệu Sơn, nhờ văn bối đưa giúp hai tên thư đồng Cầm Nhi và Kiếm Nhi cùng đến Kiềm Dương. Theo văn bối nhận định thì Mai Tam Công Tử đang ở Lục Thiệu Sơn, đâu có mặt ở Tương Tây để gây án? Vì thế tối hôm đó văn bối đến khách điểm ở Thần Châu đúng lúc đại sư huynh bị bại dưới kiếm của tên giả mạo Mai Tam Công Tử, vì tức giận mà bỏ đi không để văn bối giải thích tường tận. Văn bối đuổi theo, nói rõ đó chỉ là tên giả mạo Mai huynh mà thôi, cũng rất có khả năng chính hắn là hung thủ

sát hại nhị sư huynh Nhậm Long. Đại sư huynh mới bí mật bám theo đến đây thì gặp lão tiền bối...

Tôn Tương Liên nghe tới đó thì chấn động cả người, thầm nghĩ:

- Như vậy là có một vị Mai Tam Công Tử khác, đó mới đích thực là vị hôn phu của mình cũng nên, nhưng không biết chàng ra sao?

Khi thấy hấn sắp giở trò đồi bại với Thôi Mẫn, nàng vô cùng tuyệt vọng, đau khổ và căm thù, thầm trách phụ mẫu mình ngày xưa đã sai lầm khi đính hôn mình với tên dâm tặc đó, đã thầm quyết định lần này đến Cửu Hoa Sơn sẽ xin sư phụ Vân Ngại Đại Sư cho xuống tóc, trọn kiếp chân tu...

Nàng đang trầm ngâm nghĩ ngợi thì nghe Thiết Quả Tiên cười ha hả nói:

- Lão hóa tử ta lúc ấy nghe Vạn lão đại nói, đoán rằng kẻ mạo xưng Mai Tam Công Tử chính là tên ma đầu này, vì thế đã cho đồ đệ Tiểu Lục Tử mang giấy đến cảnh báo cho Tôn cô nương biết, mặt khác tự mình đến Bách Lý Châu tra xét xem. Khi đó mới biết Võ lão nhị và Thôi cô nương cũng rơi vào tay tên ma đầu đó, lập tức báo cho sư huynh đệ Vạn Giao hỏa tốc đến đây cứu người, còn mình thì tìm Tôn cô nương tới...

- o O o -